

LBRIS

We know
books

Jessa Hastings

Magnolia Parks

Traducere din limba engleză și note
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

CAPITOLUL 1

MAGNOLIA

- Îmi place.

Mă trage de rochie și vine pe la spatele meu. Poartă blugi negri, Amiri Thrasher (foarte ruși, evident), teniși negri, Vans, și un tricou alb, Givenchy.

Îmi privesc reflexia în oglinda din dormitorul lui. Înclin capul, mijesc ochii și mă prefac că sunt singura fată care a fost aici în ultimul timp. Verific dacă lanțul cu inelul lui e bine ascuns, într-un loc unde doar eu și probabil mai târziu și el îl putem vedea. Apoi îmi aranjez gulerul rochiei din mătase naturală, cu model floral roșu, albastru și alb.

- E de la Miu Miu, îi spun, în timp ce-l privesc în oglindă.

Îi ador ochii.

El doar încuviințează din cap, cu un aer detașat.

- Chiar săptămâna trecută m-am culcat cu un model de la Miu Miu.

Îi detest ochii. Îl privesc o secundă și încerc să mă adun, după care îi arunc un zâmbet nepăsător.

- Nu-mi pasă.

Privirile ni se intersectează și, pentru o clipă, nu-i detest doar ochii, ci pe el, cu totul. Pentru că mă cunoaște atât de bine și vede

dincolo de cuvintele mele. Pentru că face asta cu oricine, doar cu mine nu. Ridică din umeri, nepăsător.

El e BJ Ballentine. A fost primul pentru mine în tot ce înseamnă iubire, timp, suferință din dragoste. E băiatul cu păr de aur și ochi de aur, cu toate că are părul șaten și ochii verzi. Se spune că e cel mai chipeș băiat din Londra și tind să fiu de acord. Asta în zilele lui bune. Dar de ce-ți explic ție toate astea? Știi deja despre cine vorbesc.

– Știi că nu-ți pasă, zice și își trece, absent, limba peste dinți. Așa face când e iritat. Îmi dau seama că e nervos, dar peste o secundă, privirea i se îmblânzește, cum se întâmplă mereu când e vorba de mine. Parks, aveai un iubit atunci.

Îmi caută privirea, dar îl evit. Îmi place să-l fac să creadă că trebuie să se străduiască pentru a-mi câștiga atenția.

– Exact. Nu-mi pasă, repet, în timp ce clipesc.

– Cum să nu, spune, oftând, cu un aer fals plictisit. Ți-ai pus din nou scutul, nu-i așa?

Asta spun băieții când văd că îmi protejez inima.

Mă privește și știe că mint. Ne înfruntăm din priviri.

„Mi-e dor de tine“, clipesc eu în codul Morse.

„Încă te iubesc“, spun colțurile rășfrânte ale gurii lui perfecte.

Buza de sus e mai plină, de parcă ar fi tot timpul înțepată de albine. A existat o vreme când buzele acelea țineau în echilibru toată inima mea.

– Când? întreb, în timp ce mă întorc cu fața spre el.

Îl iau de mână ca să-i suflec, fără permisiunea lui, mânecile gecii negre din blugi, tot de la Amiri. Îl simt că mă privește și așteaptă să ridic capul. Când o fac, simt o durere în adâncul ființei mele, așa cum se întâmplă mereu când privirile ni se întâlnesc. Sunt ca un pește întors în apă. Simt o ușurare dureroasă.

– Când ce? întreabă Beej, în timp ce mă fixează cu privirea.

Îi strâng geaca peste piept, încercând să-mi dau seama dacă îi stă mai bine cu ea închisă sau deschisă. Decid să-i închei nasturii. Își mișcă ușor capul, căutându-mi privirea, iar când nu i-o ofer,

îmi ridică bărbia, prinzându-mi-o între degetul mare și arătător, ca să fiu silită să mă uit la el.

Distanța fizică dintre noi e neînsemnată și, cu toate astea, o întreagă pădure crește între noi. Pini formați din greșeli, atât de înalți, că nu putem vedea peste ei. Și râuri de lucruri nerostite, atât de late, că nu pot fi traversate. Nu suntem nici pe departe acolo unde credeam c-o să fim și, pentru o clipă, mă simt singură și pierdută. Dar măcar sunt singură și pierdută alături de el.

– Mă întrebam când, atâta tot. Clipesc repede, ca să țin amintirile la distanță. Desfac nasturii. Săptămâna trecută ai fost cu mine aproape tot timpul, așa că nu știu când ai avut timp să-ți faci de cap cu o față foarte palidă și, mai mult ca sigur, cu ochii depărtați.

Mă privește amuzat. BJ Ballentine e înalt. Are un metru optzeci și șapte.

– Ce? Modelele fantomatic de albe, cu ochii mari, de extraterestru, sunt preferatele lui Fabio Zambenardi.

– Parks, aveai iubit, îmi repetă el, oprindu-și un zâmbet.

Îl ignor, pentru că nu asta contează.

Îi strâng geaca pe piept și-i închid la loc nasturii.

– Dar am fost cu tine aproape tot timpul, așa că efectiv nu știu când ai avut timp...

– Vrei să-ți arăt orarul meu?

– Orarul tău de sex? întreb, tăios, dar mă întreb dacă n-ar trebui, poate, să accept.

Mi-ar fi de folos ca să știu în ce seri să mă spăl pe păr și pe unde umblă. Vreau să știu mereu pe unde e, dar nu pot să recunosc asta, așa că doar îl privesc.

– N-am un orar de sex.

– De muncă știm clar că n-ai.

– Dar lucrez, zice el, dându-și ochii peste cap.

– Când îți dai bluza jos pentru fanii de pe Instagram?

Zâmbește timid.

– Nu încerc decât să plătesc facturile. Nu toți stăm pe o movilă de opt sute de milioane de dolari, Parks.

- Asta așa e. Ia zi-mi, ce s-a mai întâmplat cu insula aia mică pe care o deține familia ta pe lângă Grenada?

- De ce a trebuit să spui că e mică? Întreabă el, amuzat.

- E mai mică decât a mea.

Râde.

Mă studiază din cap până-n picioare, iar privirea i se plimbă peste mine, așa cum au făcut-o cândva și mâinile lui. Mă soarbe din priviri. Apoi se uită în oglindă și-și trece mâna prin păr.

- Care e situația cu nasturii?

Îi deschei din nou, iar el mă privește amuzat.

- Mereu încerci să mă dezbraci.

- Ai vrea tu, îi răspund, în timp ce-mi dau ochii peste cap și roșesc.

Îmi iau geanta albastră din năbuc, Le Chiquito Noeud, de la Jacquemus, de pe al patrulea raft cu genți.

- Chiar vreau, recunoaște el, în timp ce trece cu privirea peste trupul meu. Ai ceva nasturi care trebuie deschiși?

- Potolește-te, îi spun și-l lovesc în joacă.

- Hai, o să întârziem, zice și își pune brațul pe după gâtul meu, trăgându-mă spre ușă.

- Parks, ia spune-mi, ce te scoate din sărite săptămâna asta? mă întreabă BJ, cu zâmbetul pe buze și ochii mișiți.

- Săptămâna asta?

Mă încrunt. Suntem la masă cu Setul Complet. Sunt cei mai apropiați prieteni ai noștri, dar chiar și așa, câteodată se petrece ceva, și totul în jur se întunecă brusc, iar noi nu ne mai vedem decât unul pe celălalt.

- Păi, zice el, ridicând din umeri, știu ce te scoate din sărite mereu, mai presus de orice altceva.

- Serios?

BJ încuviințează din cap, iar eu bat cu degetele în masă.

- Ia luminează-mă!

Suntem la Annabel's. Data viitoare când o să vii aici, îți recomand să comanzi o sticlă de Dom Pérignon Rosé din 1995.

Însă nu asta bea BJ. El bea Negroni. Mereu își comandă asta, cu excepția serilor în care totul merge prost, iar atunci își ia o tequila Don Julio 1942.

- Chestia care te scoate din sărite mai presus de orice altceva e când alte fete îmi oferă atenție. Evident.

- Nu, nu ești nici măcar pe aproape, pufnesc disprețuitor și clatin vehement din cap.

Deși e sută la sută adevărat.

BJ dă ochii peste cap și-mi ignoră minciuna.

- Atunci săptămâna asta. Te rog, spune.

- Fetele care anunță pe Instagram că nu se machiază, deși e evident oricum pentru toată lumea.

- Nici eu nu pot să sufăr chestia asta. Ce vor, să le dăm o medalie pentru curaj? Intervine prietena mea cea mai bună, Paili Blythe.

Își dă o șuviță blond-platinat după ureche și strămbă din nas, cu un aer de frustrare.

Schițez un gest de recunoștință, apoi continui.

- Nu înțeleg de ce se laudă cu faptul că nu se îngrijesc.

- Poate un pic de corector? Sau niște fard de obraz, zice Paili.

- Ce-ai zis, Charlotte? Nu te-ai machiat azi? Da, știu, e îngrozitor de evident pentru cei care au darul vederii, spun eu.

BJ își trece limba peste dinți, zâmbește și încuviințează din cap.

- Parks, nu toată lumea se trezește arătând ca o căprioară din desenele animate.

- Hm..., fac eu, cu o expresie șovăielnică pe chip. Asta ar trebui să fie un compliment?

- Absolut.

- Fiți serioși, toți știm că Bambi a marcat trezirea sexuală a lui BJ, spune Henry Ballentine, cel mai vechi prieten al meu din întreaga lume.

Ca înfățișare, seamănă cu fratele lui mai mare. Are păr șaten și un zâmbet care ar putea să te lase însărcinată, dar are ochi

albaștri, nu verzi, și uneori poartă ochelari, deși nu știm sigur dacă are nevoie de ei.

– Îhh, dar Bambi era mascul, zice Christian Hemmes, cu un accent evident de Manchester, așa cum se întâmplă de fiecare dată când e amuzat.

Christian și cu mine am fost cândva împreună. Oarecum. N-am recunoaște-o acum, dar e adevărat. Cel puțin asta cred. Și n-a fost bine. N-a fost bine nici pentru mine, nici pentru el (cu atât mai puțin pentru el) și nici pentru Beej (în nici un caz n-a fost bine pentru Beej). N-a fost bine pentru nimeni.

Dar e un tip frumos. Are păr auriu, ochi căprui-deschis, buze pline. Are o înfățișare aproape angelică, însă acțiunile lui sunt de-a dreptul înfricoșătoare. Încerc să nu mă gândesc la ce fac el și fratele lui. Ei au impresia că habar n-am, dar eu știu totul despre băieții ăștia ai mei.

Henry și BJ par amândoi derutați și deranjați de comentariul lui Christian.

Îi arunc o privire cu subînțeles și mă întorc spre Beej.

– Dacă eu sunt o căprioară, tu ce ești?

– Un lup, răspunde el imediat.

– Genul singuratic?

Clatină din cap, iar privirea lui devine tandră, așa cum n-ar trebui să fie când stăm la masă cu oameni pe care-i știm, într-o cameră plină cu oameni pe care nu-i știm.

– Genul de găsește o căprioară în pădure care nu poate să ajungă la raftul de sus al dulapului cu medicamente sau nu știe cum să-și schimbe uleiul la mașină sau...

– Pare să fie o căprioară foarte avansată, îi șoptește Henry fratelui său.

– Clar e o căprioară complicată, îi zice BJ.

Mă încrunt, iar el îmi zâmbeste.

– Probabil că, fără lup, căprioara n-ar fi putut să-și închidă fermoarul la rochia pe care o poartă, zice BJ, arătând spre mine.

N-ar mai fi mâncat din 2004. Așa că lupul stă prin preajmă, pentru că are suflet bun.

– Cred că lupii ar trebui să mănânce căprioarele, intervine, fără menajamente, Henry.

BJ dă ochii peste cap, dar mă tem că Henry are dreptate.

Perry Lorcan clatină din cap, din celălalt capăt al mesei. Are părul șaten și dat pe spate, ochi căprui, mari, un zâmbet și mai mare, pomeți proeminenți și e de-a dreptul superb și fabulos.

– Henry s-a încurcat. Bambi a marcat trezirea mea sexuală. A lui BJ a fost Ariel. Cu sutienul din scoici. Are o pasiune pentru sâni.

Fără să vreau, mă uit în jos, la pieptul meu. Când ridic privirea, văd că BJ se uită la mine. Îmi face cu ochiul și zâmbeste, iar eu mă străduiesc din răsuputeri să nu iau foc chiar acolo, pe loc.

– Deci... Beej se apropie de mine și-mi dă la o parte o geană parșivă, care nu e pe fața mea. Caută orice pretext ca să mă atingă. Amândoi știm care e, cu adevărat, lucrul pe care nu-l suportți, dar care e cel fals?

Mă străduiesc să nu-i zâmbesc.

– Știi și asta.

– Serios? Întreabă el fericit, în timp ce-mi dau ochii peste cap. Stă și se gândește puțin.

– Trandafiri și ranunculus în același buchet?

Încuviințez din cap.

– E dezgustător. Complet lipsit de gust.

Râde cu poftă. Ador când râde la ce spun. Nu vreau decât să-l fac să râdă pentru totdeauna, dar nu pot, pentru că a distrus acel „pentru totdeauna” și, cu toate astea, mă lupt cu dorința de a-l săruta. Jonah Hemmes, fratele mai mare al lui Christian, își întinde brațele în sus, din cealaltă parte a mesei. Se îmbracă mereu numai în negru. Geacă neagră din blugi, tricou negru, blugi negri, adidași negri, însă pe dinăuntru e foarte luminos, lăsând la o parte natura precară a muncii lui. Părul lui ar putea să fie blond, dar cred că e șaten, iar ochii lui ar putea fi verzi, dar cred că sunt căprui sau căprui-verzui. Are trăsături ascuțite. Maxilare ascuțite,

nas ascuțit, limbă ascuțită. Dar nu și cu mine, pentru că eu sunt preferata lui.

Jo mă privește, înclinând din cap.

– Vorbește din nou despre Monty Python?

BJ își privește prietenul cel mai bun și clatină din cap, în timp ce eu ridic nasul în aer, indignată de comentariu.

– E o pată asupra cinematografilei britanice și nu vreau să aud nici un comentariu pe tema asta.

– Știu la ce o să ne uităm diseară.

Beej îmi face cu ochiul.

– Da, și eu, răspunde. Noi l-am lăsat pe agentul Jack Bauer într-o poziție foarte precară azi-noapte.

Jonah îmi ia paharul din mână.

– Amărâtul ăla e mereu în poziții precare...

Ia o gură din cocktailul meu și pare dezgustat. Prea dulce.

Henry îi dă un cot fratelui său.

– Azi-noapte? Și în câte nopți săptămâna asta?

Întrebă încet, are impresia că nu-l aud.

– În fiecare. Ce-ți pasă? spune BJ.

Henry ridică o sprânceană.

– Suportă bine despărțirea...

BJ își încleștează maxilarele, cu aer defensiv.

– Așa e, răspunde.

– Pentru că ai rămas la ea în fiecare noapte săptămâna asta?

BJ e sfidător.

– Am rămas la ea în fiecare noapte încă de dinainte să se despartă, deci...

– Nu în fiecare noapte. Doar trei din șapte, am intervenit.

Amândoi mă privesc surprinși, de parcă uitaseră că purtau conversația chiar în fața mea.

– Patru, șoptește BJ, doar pentru mine.

Fetele noastre sunt așa de apropiate, că mă ia amețea, iar respirația îmi rămâne agățată de un ciob al inimii mele frânte.

Patru nopți? Nu e de mirare că Brooks Calloway m-a părăsit.

Nu știi de ce tocmai asta mă doare, dar așa se întâmplă. Mă străpunge ca o săgeată.

Chestia cu cele patru nopți?

E singurul bărbat după care am plâns când l-am pierdut. Singurul pe care l-am iubit cu adevărat.

Înainte să-mi dau seama ce fac, mă ridic de la masă, amețită și panicată. Nu e însă un atac de panică, pentru că eu n-am așa ceva. Atacurile de panică sunt pentru oamenii care nu au control asupra vieții lor, iar eu controlez totul, absolut totul, inclusiv inima mea. Însă suferința provocată de pierderea lui vine în valuri. Își face apariția în cele mai ciudate momente și în cele mai neașteptate locuri.

Ca de exemplu la trei ani după întâmplare, la Annabel's, când el stă chiar în fața mea, în geaca lui marca Amiri, pe care i-am ales-o în urmă cu o oră. E desfăcută, așa cum e și creierul meu de fiecare dată când sunt în preajma lui.

Credeai că mă refer la iubitul meu de acum o săptămână?

Ce naiv din partea ta. Foarte optimist în ceea ce privește abilitatea mea de a renunța la nava care se scufundă și de care e legată inima mea.

– Aia e Magnolia Parks?

– Unde e iubitul ei?

– A venit cu BJ Ballentine?

– Sunt iar împreună?

– Păi, ei sunt mereu împreună.

– Nu are iubit?

– Îmi place rochia ei.

– Ce rochie urâtă are!

– Și-o trag din nou?

Astea sunt câteva dintre lucrurile pe care le aud în timp ce mă îndrept spre toaletă, încercând să nu leșin pe drum.

Apropo, faza cu cele patru nopți nu e motivul pentru care eu și Brooks Calloway ne-am despărțit. Brooks nu știe despre asta. Sau poate că știe, întrucât se pare că toată lumea știe mai multe